

Affären Burns-Hägglöf

Vidstående inlägg från dr Ragnar Svanström klargör att ambassadör Hägglöf framträtt som författare till "Paradis för oss" på grund av rykten som framförts till honom från förlagets sida. Det bör betonas att detta förhållande var okänt för Dagens Nyheters redaktion då hr Hägglöfs artikel genom tidningens Londonkorrespondent översändes och då denna artikel jämte en ledare i saken publicerades. Meddelandet från hr Hägglöf kom som en total överraskning; vi var förut övertygade om att hr Hägglöf inte skrivit boken. På ett par punkter skulle ledaren ha formulerats på annat sätt om dr Svanströms hänvändelse till hr Hägglöf varit bekant. I de allmänna omdömena om hr Hägglöfs prestationer finns inte skäl att göra någon ändring.

Dessa omdömen har framkallat svar och reflexioner som kräver ett par kommentarer. Svenska Dagbladet skriver att Dagens Nyheter säkerligen ej skulle varit lika kritisk mot hr Hägglöf om denne uttalat sig för Atlantpakten. Det är alldeles fel; det är, som här nedan skall klargöras, inte hr Hägglöfs åsikter som vi finner betänkliga. Om hr Hägglöf pläderat för svensk anslutning till Atlantpakten, hade hans olämplighet som Londonambassadör varit uppenbar; det är självfallet att en svensk ämbetsman i den ställningen inte bör offentligt polemisera mot den svenska regeringens utrikespolitik.

Hr Hägglöf har själv uttalat sig. Han förklarar gentemot Dagens Nyheters ledare att "fritt meningsutbyte förutsätter väl bland annat någon

respekt för andras rätt att hysa och uttrycka egna åsikter". Det får väl förutsättas att hr Hägglöf inte avser den passage i ledaren som ironiskt uppmannar regeringen att "utfärda förbud mot att höga ämbetsmän tänker högt". Vad menar då hr Hägglöf? Naturligtvis har vi respekt för andras rätt att hysa och uttrycka åsikter. Men vi har inte alltid respekt för de åsikter de uttrycker. Med någon tankemöda bör den skillnaden kunna inses.

Hr Hägglöf klagar också över "intellektuellt översitteri". Han förstår inte varför de saker han sagt blir kritiserade; han har ju sagt sunda och riktiga ting. Ja, att avgöra när banaliteter blir blamanta är inte så lätt. Truismer kan sägas i förbigående utan att väcka anstöt; de kan bli lustiga om de så att säga framförs inom citationstecken; de kan vara en utväg att komma från realanalys och debatt (tänk på hr Undén); de kan vara outhärliga hjälpmedel i umgänget, inte minst det diplomatiska. Hr Hägglöf säger säkert ofta å ämbetets vägnar sådana plattiteter, och det gör han rätt i. Men då truismen framförs som förkunelse, då en person myndigt, pretentiöst och förtjust deklarerar att två gånger två är fyra — då är det inte bra längre, då talar man inte längre om truismer, utan om fadäser. Det är hr Hägglöfs fall. Och just genom hans anseende blir hans fadäser komprometterande för vår diplomati; om ambassadören i London inte bara säger, utan rent av skriver och till på köpet trycker så enkla ting, frågar mången sig hur våra mindre märkliga ministrar är beskaffade. Vad hr Hägglöf kallar "intellektuellt översitteri" bör åtminstone kunna hindra alltför pinsamma uttryck för en sådan frihet från hämnin-
gar.